

Op zoek naar een nieuw jasje

Vorig jaar wist ik het al. Toen ik bezig was het kunstwerk van Josephine Garbriel te versturen wist ik dat ik na zeven jaar een nieuwe vorm wilde. Een andere inhoud en toon ook. Gewoon iets heel anders dan de afgelopen zeven jaar. Creating change wil een nieuw jasje. Een totaalconcept... Zeven jaar, een mooie tijd om naar iets nieuws om te zien. Zeven is immers het geluksgetal, een heilig getal ook. Dat op zich is al reden genoeg om te willen wisselen. Maar niet alleen dat telt. Ook mijn eigen gedachten, beelden en ideeën over wat ik wil, en wat ik in de wereld zet, veranderen.

Nu dacht ik dat een jaar meer dan tijd genoeg is om een nieuw concept uit te denken. En toch is het niet gelukt om binnen dat jaar een plaatje te realiseren dat klopt. Maar dat had u al gemerkt want in januari kreeg u geen post dit jaar. Althans niet van mij.

Nu klopt het wel. Twee, bijna drie maanden te laat is het er.

Laat ik vertellen hoe het ging.

Januari 2003 nam ik het besluit. Tot de maand juni of zelfs juli dwarrelde dat af en toe door mijn hoofd. Niet alleen het feit dat ik zeker wist dat het anders moest, maar ook flarden van een nieuwe vorm. Of vooral van wat allemaal niet. Geen cd-rom-achtige dingen, niet iets per mail, vooral afwijkend van de afgelopen zeven jaren, en robuust genoeg voor de komende zeven jaar. Het begin van een vervolgverhaal zou het moeten worden. Veel verder kwam ik niet.

Na de zomer zou ik er hard mee aan de slag gaan besloot ik in juli. De rust van een welverdiende vakantie zou mijn inspiratie vast goed doen. En zo ging het ook.

Eind augustus leefde mijn creativiteit helemaal op. Ik stroomde over van de ideeën. Van alles en nog wat: een boek schrijven in Rusland, nieuwe vormen voor de lang verwachtte organisatiealmanak, prachtige presentaties, nieuwe theorieën, kortom het hield niet op. Maar een nieuw nieuwjaarsconcept was er niet bij.

Ik vertrouwde volledig op deze creatieve roes en het zou dus vast goed komen. Maar ergens rond eind oktober begon het te kriebelen. Of beter te knagen. Er gebeurde van alles, maar geen nieuwjaarsconcept. Was dit een teken? Zou ik er helemaal mee moeten stoppen? Dat kon niet waar zijn! Nee, ik moest gewoon iets beter mijn best doen en al mijn aandacht richten op dit onderwerp. Er alle creatieve technieken op los laten die ik kende, rust nemen, opnieuw kijken, andere vragen stellen, muziekje er bij, maar wat ik ook deed er kwam niets.

Toen kwam Josephine langs. Zij was (met dank aan twee bevriende fotografen) een hele nieuwe weg ingeslagen en voelde wel voor samenwerking. Ik had echter besloten deze klus alleen te klaren en reageerde niet al te enthousiast. Gelukkig hield ze vol en overlaadde me met een hele stapel foto's. En als ik zeg een hele stapel dan bedoel ik ook een hele stapel. Tientallen, nee honderden foto's passeerden de revue. Dat ging door totdat daar die ene collectie langskwam. Een serie met een danseresje. En voor danszaken heb ik nu eenmaal een zwak en zwicht ik bijna altijd. Zo ook nu. Ik was verkocht, en herkende de reeks die in 2004 zou starten. Het begin van een verhaal in de vorm van een klankbeeld, een beeldspraak of toch meer spraakkunst? In elk geval een verhaal dat thuishoort in een boekje. Het begin ook van een samenwerking die het die zeven jaar gaat duren.

Ondertussen naderde het nieuwe jaar, en moest ik toch werkelijk gaan zorgen dat het idee ook omgezet werd in materie. De eerste 8 pagina's van de nieuwe periode. Daar kwam bij dat het ook nog eens tijd was voor nieuw briefpapier. Het oude was op en gezien de grote reeks veranderingen en invallen van afgelopen jaar was het ook tijd voor een nieuw imago. Als altijd bel ik dan mijn vormgever en hij gaat aan de slag. Maar het werd niks, althans dat vond ik. Het was niet wat in mijn hoofd en hart zat. Maar tegelijk wist ook ik niet hoe dat er dan uit zag. Ten einde raad stuurde ik hem de serie van Josephine toe. Kijk daar ben ik mee bezig, riep ik uit. Dat bleek de sleutel voor de final touch. André bergreep het helemaal en zag wat ik niet zag: het beeld van mijn bedoelingen. Het concept werd compleet. Briefpapier waarin de danseres een hoofdrol speelt en toch ook niet.

Alles bij elkaar zitten we nu de komende jaren aan elkaar vast: telkens een nieuwe fotoserie en ander daarop geïnspireerd briefpapier, telkens nieuwe teksten, ieder jaar de volgende 8 pagina's.

Ik verheug me er zeer op.

Godelieve Spaas, 2004